

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการบังคับใช้กฎหมายซื้อขายสินค้าล่วงหน้า

จากผลการเก็บข้อมูลศึกษาอย่างเป็นระบบที่กล่าวมาแล้วตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 3 ทำให้ทราบถึงคำตอบตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย ผู้วิจัยในฐานะเป็นบุคคลากรทางการศึกษาทางวิชาการในสาขานิติศาสตร์ จึงเล็งเห็นศาสตร์ในการบูรณาการเพื่อยังประโยชน์ให้เกิดกับท้องถิ่น และชุมชนท้องถิ่นใกล้เคียงของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จึงเห็นว่า การพัฒนากฎหมายต้นแบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อให้เกิดการร่วมมือกันในรูปแบบของสหการกับองค์กรธุรกิจในการจัดการปัญหาทางพารา และปัญหาการบังคับใช้กฎหมายการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าซึ่งการที่จะสามารถพัฒนากฎหมายต้นแบบดังกล่าวมาข้างต้นนั้นมีความจำเป็นต้องทำการวิเคราะห์ปัญหาในประเด็นดังกล่าว ต่อไปนี้เพื่อสามารถศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนากฎหมายต้นแบบ กล่าวคือ

- 1) กฎหมายที่เกี่ยวกับการซื้อขายล่วงหน้ามีผลใช้บังคับครอบคลุมถึงทางพาราหรือไม่ เพียงใด
- 2) เกษตรกรและผู้ประกอบการทางพาราสามารถเข้าถึงตลาดสินค้าล่วงหน้าได้เพียงใด
- 3) เกษตรกรและผู้ประกอบการทางพารามีความรู้ความเข้าใจและใช้ประโยชน์จากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายการซื้อขายล่วงหน้าหรือไม่

ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ตามประเด็นปัญหาดังกล่าวมาข้างต้นแล้วทำให้สามารถนำคำตอบที่ได้มาเพื่อแก้ไขปัญหาโดยใช้พระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าล่วงหน้ากับบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการปัญหาทางพารา อันนำมาสู่การแก้ไขและพัฒนากฎหมายให้เป็นรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยเพื่อขจัดปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น และส่งผลให้เกษตรกรทางพาราในพื้นที่จันทบุรีมีความเข้มแข็ง และสามารถเลี้ยงชีพของตนอย่างพอเพียงไม่ขัดสนได้และไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบในด้านการค้าขายทางพาราได้โดยผู้วิจัยจะนำเสนอวิเคราะห์ประเด็นปัญหาที่ศึกษา โดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

4.1 ปัญหาทางกฎหมายการซื้อขายสินค้าล่วงหน้ากับยางพารา

ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายในการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าในส่วนยางพารา นั้น เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า วิธีการซื้อขายล่วงหน้าเป็นช่องทางหนึ่งที่นักลงทุนมักเลือกใช้เพื่อลดความเสี่ยงที่เกิดจากการผันผวนของราคา ซึ่งกฎหมายฉบับก่อนนั้น คือ พระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ.2542 และทำให้มีการจัดตั้งตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทยขึ้น (The Agricultural Futures Exchange of Thailand :AFET) ที่ดำเนินการในรูปแบบของ คณะกรรมการกำกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า ทำหน้าที่กำกับดูแลประกอบธุรกิจการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าเพื่อดูแลให้เกษตรกรหรือผู้ประกอบการภาคเกษตรในการรองรับกับความเสี่ยง ความผันผวนทางด้านราคา การจัดตั้งตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่เข้ามาช่วยเหลือ ให้การซื้อขายสินค้าเกษตรให้มีประสิทธิภาพ สร้างความเชื่อมั่น ลดความเสี่ยงจากการผันผวนด้าน ราคาได้อีกวิธีหนึ่ง และหลังจากนั้นได้มีการประกาศพระราชบัญญัติซื้อขายสินค้าล่วงหน้า พ.ศ.2546 ขึ้นบังคับใช้อีกฉบับหนึ่ง ทำให้มีการดำเนินการในเรื่องตลาดสินค้าล่วงหน้า ภาครัฐจึงต้องการรวม ตลาดล่วงหน้าให้เหลือเพียงตลาดเดียว

เดิมนั้นตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการซื้อขาย สินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ.2542 มีฐานะเป็นนิติบุคคลทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการซื้อขายสินค้า เกษตรล่วงหน้า โดยสินค้าที่นำมาซื้อขายประเทศแรก คือ ยางแผ่นรมควันแผ่น ชั้น 3 ซึ่งเป็นสินค้าที่ ได้รับความนิยมนิยมมีปริมาณในการซื้อขายอย่างต่อเนื่อง ในการดำเนินการของตลาดกลางนี้จะมี สำนักบัญชี เป็นหน่วยงานภายในทำหน้าที่ศูนย์กลางในการหักบัญชี ชำระราคาและปรับฐานะเงิน ประกัน การส่งมอบรับมอบสินค้าเกษตร การสร้างความเชื่อมั่น และป้องกันการบิดพลิ้วผิดสัญญา ให้แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เหตุผลเนื่องจากก่อนที่มีการจัดตั้งตลาดกลางสินค้าเกษตรนี้ประเทศไทยซึ่ง อยู่ในภาคเกษตรเป็นจำนวนมากนั้น ประสบปัญหาราคาสินค้าเกษตรมีความไม่แน่นอน และผันผวน เป็นอย่างยิ่ง ประกอบกับเกษตรกรและผู้ประกอบการภาคเกษตรส่วนใหญ่ไม่มีความสามารถในการ แปรรับความเสี่ยงจากความผันผวนในด้านราคาได้ เช่น หากราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ เกษตรกรอาจ ประสบปัญหาขาดทุน ทำให้ไม่มีเงินเหลือพอที่จะใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน จึงต้องมีการกู้หนี้ยืมสิน ยิ่ง ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำมาก ๆ เกษตรกรบางรายอาจต้องขายที่ดินเพื่อใช้หนี้ ดังนั้นหากเกิด เหตุการณ์เช่นนี้บ่อยครั้งเข้า เกษตรกรจะไม่มีทางเลือกอื่น ๆ นอกจากร้องขอให้รัฐบาลช่วยเหลือ ดังนั้นการจัดตั้งตลาดนี้จึงเป็นไปเพื่อให้ตลาดเป็นศูนย์กลางในการซื้อขายสินค้า โดยสำนักหักบัญชีจะ รับประกันราคาให้ทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย เพื่อให้คู่สัญญาเกิดความมั่นใจว่าจะได้รับการประกันว่าจะปฏิบัติตามสัญญาอย่างเคร่งครัด อีกทั้งก่อนที่จะมีการจัดตั้งตลาดนั้น มีการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าแต่ ได้ถูกกลุ่มมิจฉาชีพนำมาใช้เป็นช่องทางหนึ่งในการหลอกลวงประชาชนเพื่อให้เข้ามาร่วมลงทุนในการ

ซื้อขายสินค้าล่วงหน้า โดยมีการกล่าวอ้างว่าซื้อสินค้าเกษตรล่วงหน้าเพื่อเก็งกำไรกับตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าในต่างประเทศ อาทิ โตเกียว ชิคาโก ไม่ใช่การซื้อขายภายในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการซื้อขายด้วยตัวเลข เพราะผู้ซื้อไม่ต้องการรับมอบสินค้า อันจะทำให้ผู้ซื้อเสียค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าขนส่ง ค่าประกันภัย ค่าระวาง เป็นต้น โดยผู้ลงทุนแต่ละรายต้องมาเปิดบัญชีกับบริษัทในวงเงินขั้นต่ำซึ่งเรียกว่าเงินมัดจำสำรอง จึงจะสามารถกระทำการซื้อขายสินค้าตามชนิดแต่ละประเภทสินค้าได้ อาทิ ถั่วเหลือง น้ำตาล ยางพารา กาแฟ เนื้อมะพร้าว ซึ่งจากการตรวจสอบความจริงแล้ว โดยเจ้าหน้าที่ พบว่า บริษัทเหล่านั้นไม่ได้ทำธุรกรรมตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด แต่ได้อาศัยเล่ห์เหลี่ยมกลโกงที่พนักงานบริษัทคิดค้นหรือลอกเลียนมาจากกลุ่มมิชชันนารีต่างชาติ หลอกหลวงประชาชนให้หลงเชื่อต้มตุ๋นหลอกเอาเงินไปเป็นจำนวนมาก ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อีกทั้งราคาสินค้าเกษตรในช่วงนั้นราคาสินค้าเกษตรขาดเสถียรภาพก่อให้เกิดปัญหาความเสี่ยงแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตร และผู้ส่งออกสามารถเข้าไปทำการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าในตลาดที่มีกฎและหลักเกณฑ์การซื้อขายที่ล่วงหน้าแน่นอน รวมถึงมีมาตรการในการซื้อขายล่วงหน้าก่อก่อให้เกิดความเป็นธรรมและคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนและลูกค้าและมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจอันจะช่วยลดความเสี่ยงจากความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรในอนาคตและสามารถวางแผนการผลิตและการค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดได้ ตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าจึงเป็นตลาดเพียงแห่งเดียวที่เป็นนิติบุคคลอิสระ ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าทำหน้าที่ในการเป็นศูนย์กลางในการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าภายใต้กฎระเบียบ และสร้างความเป็นธรรมให้แก่ผู้ซื้อและผู้ขายในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า

ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติซื้อขายสินค้าล่วงหน้า พ.ศ.2546 เพื่อเป็นกฎหมายรับรองกับสัญญาซื้อขายล่วงหน้าดำเนินการผ่านผู้ประกอบการธุรกิจสัญญาซื้อขายล่วงหน้า ศูนย์ซื้อขายสัญญาซื้อขายล่วงหน้า หรือสำนักหักบัญชีสัญญาซื้อขายล่วงหน้า รองรับให้เป็นสัญญาที่มีผลผูกพันและก่อให้เกิดหนี้ที่อาจเรียกร้องให้ชำระได้ตามกฎหมาย อันเป็นลักษณะในการซื้อขายสินค้าล่วงหน้าภายใต้การกำกับดูแลคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ สัญญาซื้อขายล่วงหน้า จึงหมายถึง สัญญาหรือข้อตกลงระหว่างคู่สัญญา 2 ฝ่าย คือ ผู้ซื้อ กับ ผู้ขาย ที่จะซื้อขายสินค้ากันโดยตกลงราคาซื้อขายกันในวันนี้ แต่จะมีการส่งมอบของกันในอนาคต โดยสินค้าที่จะตกลงซื้อขายกันนั้นอาจเป็นสินค้าโภคภัณฑ์ อย่างเช่น ข้าว น้ำมันดิบ ทองคำ หลักทรัพย์ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล หรือตัวแปรอย่างดัชนีราคาหลักทรัพย์ หลักทรัพย์ อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน เป็นต้น ซึ่งสัญญาซื้อขายล่วงหน้านี้จะไม่มียอดราคาในตนเอง แต่มูลค่าขึ้นอยู่กับสินทรัพย์หรือตัวแปรที่สัญญาซื้อขายล่วงหน้าไปอ้างอิงอยู่ เนื่องจากสัญญาซื้อขายล่วงหน้าเป็นข้อตกลงหรือสัญญาที่มีมูลค่าอิงอยู่กับสินทรัพย์ที่อ้างอิง เป็นเครื่องมือที่สามารถนำมาลดความเสี่ยงต่อความผันผวนของราคาสินทรัพย์หรือนำมาสร้างราคาโดยหวังผลกำไรจากการเปลี่ยนแปลงสินทรัพย์นั้น ๆ ทำให้ผู้ลงทุนสามารถ

เปลี่ยนแปลงสภาพการลงทุนได้บ่อย ๆ โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงการถือครองสินทรัพย์ของตนและช่วยให้ผู้ลงทุนสามารถกำหนดขอบเขตความเสี่ยงที่ตนเองต้องการโดยง่าย นอกจากนี้สัญญาซื้อขายล่วงหน้ายังเป็นแหล่งสะท้อนความคาดหวังของผู้ที่อยู่ในตลาดที่มีผลต่อราคาทรัพย์สินในอนาคต ทำให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพช่วยให้การบริหารความเสี่ยงเป็นไปโดยสะดวกและประหยัดซึ่งจะช่วยส่งเสริมศักยภาพการแข่งขันระบบเศรษฐกิจไทยให้ดีขึ้น และเมื่อตลาดเงินของไทยมีเครื่องมือบริหารความเสี่ยงที่ครบถ้วน จะทำให้สามารถดึงดูดเงินมาลงทุนให้เข้ามาลงทุนมากขึ้น แต่ด้วยข้อจำกัดและสภาพคล่องของตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้ายังมีอยู่มาก โดยสินค้าที่มีการซื้อขายกันมีเพียง 6 รายการ และเกษตรกรยังขาดความเข้าใจทำให้ไม่สามารถใช้ข้อมูลเกี่ยวกับราคาและการซื้อขายในตลาดล่วงหน้าเพื่อปรับระดับการผลิต อีกทั้งยังเข้าร่วมซื้อขายสินค้าตลาดล่วงหน้าน้อยมาก จึงทำให้ตลาดล่วงหน้าไม่สามารถสร้างราคาขึ้นนำของสินค้าเกษตรที่ประเทศไทยผลิตได้อย่างครอบคลุมและแม่นยำ ถึงแม้ว่าราคาขึ้นนำของสินค้าเกษตรบางอย่างที่มีอยู่ในตลาดสินค้าล่วงหน้าของไทยจะมีทิศทางที่สอดคล้องกันกับตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้าชั้นนำอื่น ๆ ของโลก และราคาในตลาดโลก ทั้งนี้ ปัญหาสำคัญส่วนหนึ่งอยู่ที่การสร้างมาตรฐานสินค้าเกษตรก่อนที่จะนำมาซื้อขายในตลาดซื้อขายล่วงหน้า เนื่องจากสินค้าที่จะซื้อขายจะต้องสามารถจัดชั้นคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด เพื่อให้สามารถระบุไว้ในสัญญาได้ และเพื่อเป็นการเพิ่มสภาพคล่อง การควรวรมกิจการเข้ากับตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้าของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และต่อมาเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2557 โดยมติที่ประชุมรัฐมนตรีเห็นชอบให้มีการควรวรมตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย กับบริษัทตลาดสัญญาซื้อขายล่วงหน้าประเทศไทย จำกัด มหาชน เพื่อให้มีเพียงตลาดเดียวอันจะเกิดผลดีต่อประเทศในด้านการประหยัดและเพื่อความสะดวกแก่ผู้ซื้อและผู้ขายที่สามารถทำธุรกรรมได้ในตลาดเดียว อันเป็นแนวทางที่จะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของกลไกตลาดซื้อขายล่วงหน้าของไทยให้เกิดการแข่งขันกับตลาดซื้อขายล่วงหน้าอื่นในภูมิภาคอื่นได้ และเกิดการพัฒนาลตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้าในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีการซื้อขายมากขึ้น เป็นแหล่งค้นพบราคา ลดความเสี่ยง และสามารถใช้อำนาจซื้อขายล่วงหน้าเป็นราคาอ้างอิงเทียบกับราคาสินค้าในตลาดเกษตรจริง เพื่อนำข้อมูลมาประกอบการวางแผนการผลิต การจำหน่ายเกษตรกรและผู้เกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร นอกจากนี้ยังจะลดความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรและรับรู้ราคาสินค้าเกษตรในอนาคตซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร ผู้ประกอบการที่รับซื้อและแปรรูปสินค้าเกษตร รวมถึงผู้ส่งออกให้สามารถวางแผนการผลิตและการตลาดให้สอดคล้องกับความต้องการได้

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. 2542 (ฉบับเดิมนั้น) ในมาตรา 3 กำหนดค่านิยามว่า สินค้าเกษตร หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ทางเกษตรกรรมและผลิตภัณฑ์ที่ได้

จากการแปรรูปผลิตผลทางเกษตรกรรม ซึ่งคณะกรรมการตลาดกำหนดให้มีการซื้อขายล่วงหน้า ปัจจุบันสินค้าเกษตรที่คณะกรรมการตลาด กำหนดให้มี

1) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า ยางแผ่นรมควัน ชั้น 3 พ.ศ. 2550 โดยกำหนดไว้ในข้อ 9 คุณสมบัติของสินค้าที่ซื้อขายล่วงหน้า ยางแผ่นรมควัน ชั้น 3 ที่จะนำมาซื้อขายล่วงหน้าในตลาดตามข้อบังคับนี้จะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1.1) มีชนิด ลักษณะและคุณภาพตลอดจนการบรรจุหีบห่อตามมาตรฐาน GREEN BOOK และ 2) ผลิตโดยโรงงานที่ตลาดกำหนด และได้รับใบรับรองคุณภาพสินค้า (Factory Quality Guarantee) ซึ่งมีระยะเวลาการรับรองคุณภาพตามที่ตลาดกำหนดจากโรงงาน

1.2) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า ยางแผ่นแท่งเอสทีอาร์ 20 พ.ศ. 2554 ในข้อ 9 คุณสมบัติของสินค้าที่ซื้อขายล่วงหน้า ยางแผ่นแท่งเอสทีอาร์ 20 ที่จะนำมาซื้อขายล่วงหน้าในตลาดตามข้อบังคับนี้จะต้องมีชนิด ลักษณะ และคุณภาพตามมาตรฐาน รวมทั้งต้องผลิตและส่งมอบโดยโรงงานที่ตลาดกำหนด

3) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า ข้าวขาว 5 เปอร์เซ็นต์ (แบบ BOTH OPTIONS) พ.ศ. 2550 ซึ่งในข้อ 8 กำหนดว่าชนิดและคุณภาพของสินค้าข้าวขาว 5 เปอร์เซ็นต์ ที่จะนำมาซื้อขายล่วงหน้าในตลาดตามข้อบังคับนี้ จะต้องมีชนิดและคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ โดยอยู่ในสภาพดีและมีกลิ่นปกติ เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในการค้าข้าวขาว 5 เปอร์เซ็นต์

4) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า ข้าวหอมมะลิไทย ประเภทข้าวขาว 100 เปอร์เซ็นต์ ชั้น 2(แบบ BOTH OPTIONS) พ.ศ. 2551

5) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า มันสำปะหลังเส้น (แบบ BOTH OPTIONS) พ.ศ. 2552

6) ข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าด้วยข้อกำหนดการซื้อขายล่วงหน้า สับปะรดกระป๋องชนิดคลื่นน้ำเชื่อม พ.ศ. 2555

จากข้อบังคับคณะกรรมการตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าดังกล่าวทำให้เห็นได้ว่า สินค้าที่สามารถทำการซื้อขายในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้ามีอยู่ด้วยกัน 4 ประเภท คือ 1) ยางพารา 2) ข้าว 3) มันสำปะหลัง และ 4) สับปะรดกระป๋อง

ในส่วนของยางพาราก็มีอยู่ 2 ชนิด คือ 1) ยางแผ่นรมควัน ชั้น 3 และ 2) ยางแผ่นแท่งเอสทีอาร์ 20

ดังนั้น จากการวิจัยพบว่า กฎหมายซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้ากำหนดให้สินค้ายางพาราเป็นสินค้าที่สามารถทำการซื้อขายในตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าได้ และสามารถทำการซื้อขายได้ 2 ชนิด คือ ยางรมควันชั้น 3 และยางแผ่นแท่งเอสทีอาร์ 20 อันสามารถนำมาซึ่งคำตอบของงานวิจัยได้ว่าการซื้อขายสินค้าล่วงหน้านั้นครอบคลุมถึงยางพาราด้วยตามแต่ละชนิดที่กล่าวมาข้างต้น แต่ไม่มีการบัญญัติของกฎหมายที่สามารถรองรับให้มีการนำขอบอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามารับผิดชอบ บริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดการยางพาราของเกษตรกรในท้องถิ่นได้ จึงเป็นความจำเป็นยิ่งที่ต้องมีการพัฒนากฎหมายต้นแบบที่สามารถรองรับการบริหาร จัดการยางพาราขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของเกษตรกรในท้องถิ่นได้ในฐานะองค์กรหน่วยงานในกาจัดบริการสาธารณะให้กับท้องถิ่น ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อให้เกษตรกรในท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการ และบริหารรายได้ ราคา จัดการผลผลิตของตนเองได้

แต่อย่างไรก็ดี กฎหมายเกี่ยวกับยางพารามีข้อบกพร่อง จึงจำเป็นต้องอาศัยกฎหมายต้นแบบมารองรับการบริหารจัดการยางพาราขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ 1.กฎหมายขาด “รายละเอียดหลัก” ซึ่งทำให้ขาด “ความโปร่งใส” พระราชบัญญัติต่างๆ ที่ตราโดยรัฐสภามีลักษณะสั้นมาก ปล่อยให้สาระสำคัญและรายละเอียดไปปรากฏอยู่ในกฎหมายลำดับรองที่ตราโดยฝ่ายบริหาร จึงทำให้กฎหมายยางพาราของไทย ขึ้นอยู่กับความคิดของผู้ใช้กฎหมาย ทำให้ขาดความโปร่งใส ไม่มีหลักเกณฑ์ ตัวอย่างเช่น การขนส่งยางออกไปต่างประเทศแต่ละครั้ง ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งอาจไม่ได้ตระหนักถึงเหตุผลและข้อเท็จจริงทางเศรษฐศาสตร์ในเรื่องอุปสงค์ อุปทาน และราคา เป็นต้นกฎหมายขาดการแบ่งประเภทกฎหมายควบคุม กำกับ ส่งเสริม กฎหมายยางที่กล่าวมาส่วนใหญ่เน้นการควบคุมมากกว่าการส่งเสริม ซึ่งการควบคุมของกฎหมายนั้น มักเพิ่มค่าใช้จ่ายให้นักธุรกิจเพราะการควบคุมก่อให้เกิดกระบวนการต่างๆ เกิดความล่าช้า ความซ้ำซ้อน และยังขัดแย้งกับกฎหมายอื่นๆ ด้วย และกฎหมายเป็นที่มาของขั้นตอนและความล่าช้าในระบบราชการ เช่น กรณีการส่งออกยางจะเริ่มตั้งแต่การขออนุญาตเป็นผู้ประกอบการส่งออก และต้องดำเนินการตามกฎระเบียบการส่งออกตามกฎกระทรวง และขั้นตอนต่างๆ ที่เจ้าพนักงานเข้าดำเนินการตรวจและมาตรการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกยาง

โดยสามารถวิเคราะห์ผลกระทบของกฎหมาย มาตรการทางกฎหมายอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อระบบการค้ายาง โครงสร้างราคายาง และเกษตรกรชาวสวนยาง ดังนี้

1. พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542

แม้พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2481 ถูกยกเลิกและออก พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542 ใหม่เพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัยและสอดคล้องกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. 2550 แล้วก็ตามแต่จากการวิเคราะห์ผลกระทบของ พระราชบัญญัติ ควบคุมยาง พ.ศ. 2481 หลาย ประเด็น ซึ่งประเด็นดังกล่าวยังคงปรากฏอยู่ในระบบเศรษฐกิจยางพาราปัจจุบัน เช่นกฎหมายมีการ ควบคุมการค้ายางทุกขั้นตอน และผู้ค้ายางต้องส่งบัญชีการซื้อขายทุกเดือน แต่รัฐบาลมิได้ควบคุมการ ผูกขาดการค้ายาง ดังนั้นในระบบทุนเสรีนิยมทำให้มีผู้ส่งออกยางจำนวนน้อยรายและผู้ขาดตลาด ยางของไทย ซึ่งนโยบายการส่งออกยางและการค้ายางของผู้ส่งออกผู้ค้ายางรายใหญ่มีผลกระทบต่อ เกษตรกรชาวสวนยาง เพราะพ่อค้าคนกลางในระดับท้องถิ่นหรือในเมืองส่วนใหญ่ดำเนินการตาม นโยบายของบริษัทส่งออกส่วนใหญ่กฎหมายไม่ได้บัญญัติถึงการแยกประเภทยางและชั้นยางชัดเจน ทำให้ไม่มีการควบคุมปริมาณการผลิตยางที่ไม่ได้คุณภาพ ซึ่งเมื่อเกษตรกรชาวสวนยางผลิตยาง คุณภาพต่ำออกมาอาจจะไม่มีผู้รับซื้อ หรือถูกกดราคา หรืออาจเป็นเรื่องอ้างกีดกันทางการค้าในการ นำเข้ายางของต่างประเทศได้อีกทั้งกฎหมายกำหนดให้การปลูกยางใหม่ การทำยาง การค้ายาง การ ครอบครองยาง และการส่งยางออกนอกประเทศ จะต้องขออนุญาตเจ้าพนักงาน แต่ที่ผ่านมาการ ดำเนินนโยบายถูกปล่อยให้มีการค้าเสรี ซึ่งส่งผลกระทบต่อโครงสร้างราคาภายในประเทศและมีผลต่อ ชาวสวนยางโดยตรง กล่าวคือ การกำหนดราคาภายในประเทศขึ้นอยู่กับพ่อค้าในระดับต่างๆ ซึ่ง ชาวสวนยางส่วนใหญ่ไม่มีอำนาจต่อรอง เป็นฝ่ายเสียเปรียบ และต้องขายในราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งส่งผลกระทบต่อรายได้ของชาวสวนยางและกฎหมายไม่มีการกำหนดโควตาการปลูกยางและการ ส่งออก ซึ่งเป็นการควบคุมอุปทานยางในตลาดที่มีผลโดยตรงต่อเสถียรภาพของราคาภายใน แต่กฎหมาย เพียงกำหนดขั้นตอนการอนุญาตจากเจ้าพนักงานเพื่อประโยชน์ในเชิงสถิติ และการวางแผนเพื่อการ พัฒนายาง

2.พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503

สำหรับกฎหมายให้การส่งเสริมการขายพื้นที่เพาะปลูกของ พระราชบัญญัติ กองทุน สงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 (แก้ไขฉบับที่ 4 ปี พ.ศ. 2530) บัญญัติไว้ว่า “เพื่อประโยชน์ใน การส่งเสริมให้มีการทำสวนยางพันธุ์ดีเพิ่มขึ้น ในกรณีผู้ซึ่งไม่มีสวนยางมาก่อน และมีที่ดินเป็นของ ตนเองไม่น้อยกว่าสองไร่ มีความประสงค์จะขอรับการสงเคราะห์ในการทำสวนยางให้ยื่นคำขอรับการ สงเคราะห์ต่อสำนักงานกองทุนฯ ” ซึ่งเป็นผลให้มีเกษตรกรรายย่อยที่มีพื้นที่ปลูกยางต่ำกว่า 15 ไร่ เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากถึงประมาณร้อยละ 95 ของพื้นที่ปลูกยางทั่วประเทศ ขณะที่มีการศึกษาถึง ขนาดพื้นที่เพาะปลูกคุ่มทุนว่าต้องไม่ต่ำกว่า 15 ไร่ นอกจากนี้กฎหมายกำหนดให้มีการจัดเก็บเงิน สงเคราะห์ (cess) จากการส่งออกยาง แต่บางช่วงรัฐบาลลดการเก็บภาษีส่งออกส่วนนี้เพื่อช่วยเหลือ เกษตรกรชาวสวนยาง แต่กลับส่งผลให้รัฐบาลขาดงบประมาณส่วนที่จะนำไปใช้สงเคราะห์เกษตรกร ดังนั้นเกษตรกรจึงไม่ได้ประโยชน์จากการงดเก็บภาษีส่งออกที่แท้จริง ประโยชน์โดยตรงตกอยู่กับผู้

ส่งออกผู้ค้าอย่างรายใหญ่มากกว่าและกฎหมายถูกใช้ผิดวัตถุประสงค์ เช่น การจัดเก็บเงินสงเคราะห์จากการส่งออก มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือชาวสวนยางในการปลูกยางทดแทน แต่กลับเป็นภาระของผู้ผลิตราย เพราะในทางปฏิบัติพ่อค้าจะหักเงินค่าสงเคราะห์เป็นต้นทุนอย่างหนึ่งไว้ด้วยเสมอ ทำให้ชาวสวนยางกลายเป็นผู้รับภาระต้นทุนส่วนนี้และกฎหมายกำหนดในมาตรา 8 ว่าผู้ได้รับการสงเคราะห์ต้องเป็นเจ้าของสวนยางที่มีต้นยางอายุกว่าสี่สิบห้าปีขึ้นไป หรือต้นยางทรุดโทรมเสียหายหรือต้นยางที่ได้ผลน้อย แต่ไม่ได้กำหนดว่าความเสียหายของต้นยางนั้นต้องไม่เกิดจากการที่เจ้าของสวนยางตัดต้นยางขายให้โรงงานไม้แปรรูปก่อนอายุ 25 ปี ดังนั้นจึงเปิดโอกาสให้เจ้าของสวนจำนวนมาตัดขายต้นยางขณะที่ต้นยางยังมีขนาดเล็กและยังให้น้ำยางได้ดี เพื่อรับเงินก้อนแล้วรอรับสงเคราะห์รอบใหม่ ซึ่งอาจทำให้ปริมาณน้ำยางที่ควรได้ต่อต้นยางไม่เต็มตามที่ตั้งเกณฑ์ไว้ประมาณ 25 ปี

4.2 เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพาราในพื้นที่จังหวัดจันทบุรีสามารถเข้าถึงตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าเพียงใด

เนื่องจากตลาดในการทำการซื้อขายยางพารามีอยู่ด้วยกัน 3 ตลาด กล่าวคือ 1) ตลาดท้องถิ่น 2) ตลาดกลางยางพารา และ 3) ตลาดซื้อขายล่วงหน้า ดังที่กล่าวไว้แล้ว ในบทที่ 2 บทบาททวนวรรณกรรมว่าเกษตรกรในเขตพื้นที่ต่างๆ ในจังหวัดจันทบุรีใช้ตลาดท้องถิ่นมากที่สุด

จากการสำรวจเกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา พบว่าเกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา ยังไม่ค่อยรู้จักตลาดสินค้าล่วงหน้าแห่งประเทศไทยหรือมีผู้ที่รู้จักจำนวนน้อยมาก และจำนวนมากไม่กล้าใช้บริการเพราะมองว่าเป็นตลาดของนายทุนหรือนักเก็งกำไรเป็นส่วนใหญ่และที่สำคัญในการเข้าถึงตลาดสินค้าล่วงหน้าต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

ในปัญหานี้ผู้วิจัยเห็นว่าจากกฎหมายดังกล่าวในปัจจุบันควรจะสนับสนุนและส่งเสริมเกษตรกรให้ได้รับประโยชน์มากที่สุด ส่งเสริมให้เกษตรกรหรือผู้ประกอบการยางพาราเข้าถึงตลาดสินค้าล่วงหน้าแห่งประเทศไทยให้มากที่สุด แต่จากผลการศึกษาพบว่าการเข้าถึงตลาดซื้อขายยางพารา เกษตรกรไม่สามารถเข้าถึงตลาดซื้อขายล่วงหน้าได้โดยตรง จะต้องทำการซื้อขายผ่านสมาชิกของตลาด หรือ โบรกเกอร์ หรือ ผู้ค้าล่วงหน้า ก่อนซึ่งแตกต่างจากกฎหมายของประเทศจีน กำหนดการเข้าถึงตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า โดย Trading Rules of Dalian Commodity Exchange กำหนดในการเข้าถึงตลาดสามารถทำได้โดยสมาชิก และผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกโดยลักษณะพิเศษที่กำหนดให้ผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิก (ไม่เป็นนายหน้าซื้อขาย) แต่จะต้องมีบัญชีพิเศษในธนาคารเพื่อชำระกำหนดโดย การแลกเปลี่ยน และ ฝากกองทุนเพียงพอก่อนที่จะเข้าเป็นเจ้าของคำสั่งซื้อ (42. A Non-Brokerage Member shall have a special account in a Settlement Bank designated by the exchange and deposited sufficient fund prior to entering proprietary orders.)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าตลาดซื้อขายล่วงหน้าต่ำเหลียน เปิดโอกาสให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงตลาดได้โดยตรง

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไขในกฎหมายส่วนนี้ โดยแก้ไขกำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในตลาดมีได้ทั้งสมาชิกและผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิก โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้อำนวยการความสะดวกผ่านการจัดบริการสาธารณะให้สามารถเข้าถึงตลาดกลางสินค้าล่วงหน้าได้ อันนำมาสู่การแก้ไขและพัฒนากฎหมายให้เป็นรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยเพื่อจัดปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น และส่งผลให้เกษตรกรรายพาราในพื้นที่จันทบุรีมีความเข้มแข็งและสามารถเลี้ยงชีพของตนอย่างพอเพียงไม่ขัดสนได้

จากผลการศึกษาพบว่า เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย คือ โดยที่ราคาสินค้าเกษตรขาดเสถียรภาพก่อให้เกิดปัญหาความเสี่ยงแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรและผู้ส่งออก และประกอบกับตลาดสินค้าเกษตรที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเสถียรภาพของราคาสินค้าเกษตรในระยะยาวและเพื่อส่งเสริมพัฒนาการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เห็นสมควรจัดตั้งตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้เกษตรกร ผู้ประกอบการโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตร และผู้ส่งออกสามารถเข้าไปทำการซื้อขายล่วงหน้าสินค้าเกษตรในตลาดที่มีกฎและหลักเกณฑ์การซื้อขายล่วงหน้าที่เหมาะสม รวมถึงมีมาตรการในการซื้อขายล่วงหน้าที่จะก่อให้เกิดความเป็นธรรมและคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนและลูกค้า และเสถียรภาพทางเศรษฐกิจอันจะช่วยลดความเสี่ยงจากความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรในอนาคต และสามารถวางแผนการผลิตและการค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดได้ โดยสรุปกฎหมายที่บัญญัติมาเพื่อลดความเสี่ยงของความผันผวนราคาสินค้าเกษตรเพื่อประโยชน์แก่เกษตรกรและผู้ประกอบการรายพารา

ผู้วิจัยเห็นว่าตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทยควรแก้ไขกฎหมายโดยเปิดโอกาสให้เกษตรกรและผู้ประกอบการรายพาราเข้าถึงตลาดได้โดยตรง ทั้งมีระบบและส่งเสริมให้เกษตรกรและผู้ประกอบการรายพารามีความรู้ความเข้าใจและเพิ่มศักยภาพความสามารถในการเข้าถึงตลาดให้แก่บุคคลดังกล่าวด้วย การที่กฎหมายดังกล่าวที่กำหนดหลักเกณฑ์ ห้ามเกษตรกรและผู้ประกอบการเข้าถึงตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าได้โดยตรง จึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว

4.3 เกษตรกรและผู้ประกอบการรายพาราในเขตพื้นที่จังหวัดจันทบุรีมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถใช้ประโยชน์จากกฎหมายซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าหรือไม่เพียงใด

ผู้วิจัยจึงทำการสำรวจข้อมูลกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเกษตรกรและผู้ประกอบการในเขตพื้นที่จังหวัดจันทบุรี พบว่าเกษตรกรและผู้ประกอบการรายพาราภาคใต้ตอนบน ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องการ

ซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า และไม่เคยเข้าทำการซื้อขายในตลาดเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสำรวจข้อมูล จากการสุ่มกลุ่มเป้าหมายประชากรในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี จึงพบว่า มีเกษตรกร และผู้ประกอบการในเขตพื้นที่จังหวัดจันทบุรี ส่วนใหญ่เกษตรกร รายย่อยทำการซื้อขายยางพารา จากตลาดท้องถิ่น ในส่วนเกษตรกรรายใหญ่มากก็จะทำการซื้อขายผ่านตลาดกลางยางพารา พบว่ามีผู้ เคยเข้าทำการซื้อขายในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าเพียงอยู่ด้วยกันน้อยมาก ดังนั้น จึงได้ข้อสรุปว่า เกษตรกร และผู้ประกอบการเกี่ยวกับผลผลิตยางพาราในเขตจังหวัดจันทบุรี ไม่ค่อยมีความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า และส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าทำการซื้อขายในตลาดสินค้า เกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย และในผลจากวิจัยนั้นประชากรกลุ่มวิจัย เห็นว่าแนวทางพัฒนา รูปแบบหรือกลไกการบังคับใช้กฎหมายซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้ากรณีสินค้ายางพาราในพื้นที่ จังหวัดจันทบุรีควรมีดังนี้

1) ตลาดสินค้าล่วงหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอแก้ไขกฎหมายการซื้อขายให้อยู่ในองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น

ในส่วนปัญหาความมั่นคงและความเสี่ยงของตลาดก็อาจจะกระทำโดยวิธีการให้เกษตรกร รวมกลุ่มเป็นสหกรณ์ เพื่อให้ผู้ที่มีความรู้เรื่อง การเงิน งบประมาณ เศรษฐศาสตร์ ตลอดจนผู้ที่มีความรู้ เรื่องซื้อขายสินค้าล่วงหน้ามาช่วยดูแลบริหารจัดการแทนเกษตรกร และผู้ประกอบการยางพารา วิธีการดำเนินการ คือให้ตลาดสินค้าล่วงหน้าแห่งประเทศไทยร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกำกับ การซื้อขายสินค้าล่วงหน้าเป็นเจ้าภาพในการแก้ไขกฎหมายให้เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา เข้าถึงตลาดสินค้าล่วงหน้าได้โดยตรง ทั้งนี้ควรทำการสำรวจความต้องการของเกษตรกรและ ผู้ประกอบการเพื่อทำให้ทราบความต้องการเข้าตลาดและเป็นการให้ความรู้ในเรื่องการซื้อขายสินค้า เกษตรล่วงหน้าไป

2) ตลาดสินค้าล่วงหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอแก้ไขกฎหมายให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ใน การคุ้มครองความเสี่ยงอันเกิดจากความผันผวนของราคาขึ้นและลงอย่างรวดเร็ว เพื่อให้เกษตรกร สามารถกำหนดหรือรู้ราคาสินค้ายางพาราในอนาคตได้ จะได้วางแผนในการผลิตได้อย่างมี ประสิทธิภาพ คือให้ความสำคัญแก่เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพาราที่แท้จริง ไม่เอื้อประโยชน์ ให้แก่นักเก็งกำไร หรือนักลงทุน หรือนักธุรกิจจนเกินไป

3) ตลาดสินค้าเกษตรหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอแก้ไขกฎหมายกำหนดให้เกษตรกร ยางพาราวางเงินประกันในอัตราค่าธรรมเนียมพิเศษ และรัฐบาลควรเข้ามาอุดหนุนหรือรับประกันในส่วนค่าธรรมเนียมพิเศษนี้ จะได้ไม่เป็นภาระแก่เกษตรกรจนมากเกินไป และจะทำให้เกษตรกรใช้ ประโยชน์จากตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าอย่างเต็มท้าวาน้ององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะองค์กร บริหารสาธารณะ

วิธีการดำเนินการ คือให้ตลาดสินค้าล่งหน้าแห่งประเทศไทยร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการกำกับการซื้อขายสินค้าเกษตรล่งหน้าเป็นเจ้าภาพในการแก้ไขกฎหมายให้เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพาราเข้าถึงตลาดสินค้าล่งหน้าได้โดยตรง โดยกำหนดสิทธิพิเศษให้แก่เกษตรกร กล่าวคือ ให้องค์กรสวนยาง (อস্য.) เป็นเจ้าภาพในการอุดหนุนวงเงินประกันให้แก่เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา และให้คณะกรรมการตลาดสินค้าล่งหน้าออกประกาศว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมในการทำการซื้อขายในอัตราพิเศษสำหรับเกษตรกรและผู้ประกอบการ เพื่อเปิดโอกาสให้เกษตรกรสามารถเข้าแข่งขันตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) ตลาดสินค้าล่งหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอแก้ไขกำหนดปริมาณของ หน่วยซื้อขายและปริมาณในการส่งมอบให้น้อยลงกว่าเดิม กล่าวคือเดิมกำหนดปริมาณหนึ่งหน่วยในการซื้อขายคือ 10,000 กิโลกรัม หรือ 10 ตัน ส่วนหน่วยในการส่งมอบเดิมกำหนดเป็นหนึ่งหน่วยส่งมอบคือ 20,000 กิโลกรัม หรือ 20 ตัน ควรกำหนดใหม่เป็นปริมาณหนึ่งหน่วยในการซื้อขายคือ 1,000 กิโลกรัม หรือ 1 ตัน ในส่วนหน่วยในการส่งมอบกำหนดเป็นหนึ่งหน่วยส่งมอบคือ 2,000 กิโลกรัม หรือ 2 ตัน เพื่อให้เกษตรกรรายย่อยสามารถเข้าทำการซื้อขายในตลาดได้คล่องตัว

5) ตลาดสินค้าล่งหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอแก้ไขกฎหมายให้เป็นตลาดการซื้อขายจริง หรือมีการส่งมอบกันจริง ไม่ใช่ตลาดซื้อขายกระดาษ กล่าวคือจะต้องกำหนดไม่ให้มีการล้างสถานการณ์ถือครองสัญญา เพิ่มขึ้นอีกรูปแบบหนึ่ง

6) ตลาดสินค้าล่งหน้าแห่งประเทศไทยควรเสนอกำหนดสถานที่ส่งมอบ อาจจะกำหนดให้ตลาดกลางยางพาราในแต่ละจังหวัดที่มีเป็นสถานที่ส่งมอบก็ได้เพื่อความสะดวกและคล่องตัวในการส่งมอบสินค้า

จากการศึกษาผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหายางพาราที่เกิดขึ้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นหน่วยงานรัฐบาลที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด จึงต้องมีนโยบายต่างๆ ออกมาช่วยแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่เมื่อออกนโยบายที่นำมาดำเนินการนั้น ไม่สามารถตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างแท้จริง จนส่งผลให้ผู้นำชุมชนในฐานะที่เป็นผู้ดูแลประชาชนในพื้นที่ที่มีความจำเป็นที่จะต้องหาแนวทางและวิธีการที่จะช่วยเหลือประชาชนด้วยตัวเอง

ผู้วิจัยเห็นว่าตลาดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรหาแนวทางแก้ไขกฎหมาย นโยบาย หรือการเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการตลาดกลางฯ โดยเปิดโอกาสให้เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพาราเข้าถึงตลาดได้โดยตรง

ดังนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรช่วยเหลือเกษตรกรทั้งระบบ เพื่อมีอำนาจต่อราคาขายกับผู้ประกอบการยางพาราฯ ทำให้เกษตรกรได้รับผลตอบแทนที่เป็นธรรมและสามารถขายยางในราคาที่สูงขึ้นได้